

Pesti Központi Kerületi Bíróság
33.P.92.373/2016/18.

A Pesti Központi Kerületi Bíróság

a által képviselt
Budapest Hitel és Fejlesztési Bank Zrt. (1138 Budapest, Váci út 193.) felperesnek

a Galcsikné Erdősi Éva
..... által képviselt alperes ellen

kölcsön iránt indított perében meghozta az alábbi

Í T É L E T E T :

A bíróság a keresetet elutasítja.

Az ítélet ellen a kézbesítéstől számított 15 napon belül fellebbezésnek van helye, melyet jelen bíróságnál kell 3 példányban írásban benyújtani, a Fővárosi Törvényszékhez címezve.

A felek a fellebbezési határidő lejárta előtt közösen kérhetik a fellebbezés tárgyaláson kívüli elbírálását.

Ha a fellebbezés csak a kamatfizetésre, a perköltség viselésére vagy összegére, illetve a meg nem fizetett illeték vagy az állam által előlegezett költség megfizetésére vonatkozik; az előzetes végrehajthatósággal, a teljesítési határidővel vagy a részletfizetés engedélyezésével kapcsolatos, vagy az ítélet indokolása ellen irányul, a fellebbező fél a fellebbezésben kérheti tárgyalás megtartását.

I N D O K O L Á S

A felperesi jogelőd, mint hitelező és az alperes, mint adós között 2008. február 17. napján hitelszerződés jött létre a számon egy Renault Thalia típusú gépjármű finanszírozása tárgyában. A kölcsönszerződés alapján a felperes 1.112.000,- Ft összegű hitelt nyújtott az alperes részére. A felek a hitelszerződés aláírásával a gépjármű tekintetében vételi jogot alapítottak. Az alperes a hitelszerződés aláírásával kijelentette, hogy az üzletszabályzatban szabályozott ÁSZF-et megismerte, az abban foglaltakat magára nézve kötelezőnek ismerte el.

Ezt megelőzően a felek módosították a hitelszerződést, mely szerint a módosítás szerint a szerződés változó futamidejű, a maximális futamidő 120 + 12 hónap.

A hitelszerződés 6. pontjában rögzített egyéb feltételek, illetve a jelen módosítással nem érintett részek változatlan tartalommal hatályban maradnak fenn. A szerződés módosítása 2009. január 19-én kelt.

Az alperes a fizetési kötelezettségének 2013. novemberből kezdődően nem tett eleget. A 2013. november, december és a 2014. januárban esedékes törlesztőrészleteket nem fizette meg, ezért a felperes, 2014. január 28. napján kelt levelében a hitelszerződést azonnali hatállyal felmondta.

A felmondás időpontjában az alperes fennálló tartozása a felperes állítása szerint: 1.812.663,- Ft volt, amelyből 1.052.031,- Ft volt a tőketartozás, 17.358,- Ft a 2013. november 26. napján esedékes részlet, 16.542,- Ft a 2013. december 26. napján esedékes részlet és 17.113,- Ft a 2014. január 26. napján esedékes törlesztőrészlet. 1.034,- Ft volt a tört időszaki kamat, 651.075,- Ft a tőketartozás aktuális árfolyam különbözete, 8.788,- Ft a 2013. október 26-ai árfolyam különbözet. 9.667,- Ft a 2013. november 26-ai árfolyam különbözet és 78,- Ft a 2014. január 26-ai fizetési hátralék miatt felszólítás költsége. 9.208,- Ft a 2013. december 26-ai árfolyam különbözet, 476,- Ft a 2014. február 26. napján fizetési hátralék miatti második felszólítás költsége. Továbbá 10.346,- Ft volt az árfolyam különbözete a 2014. január 26-ai törlesztő részletnek. 629,- Ft volt a 2014. január 28-án számított tört időszaki kamat árfolyam különbözete és 18.254,- Ft volt a be nem szedett kamat, valamint 62.000,- Ft volt a késedelmi kamat.

A felmondólevelet az alperes 2014. március 10. napján átvette.

Ezt követően a felperes felszólította az alperest 2014. július 16. napján 1.858.876,- Ft tőkének 2014. július 30. napjáig történő megfizetésére.

A felszólító levelet az alperes 2014. szeptember 21. napján átvette.

Ezt követően 2016. június 15-én a felperes felszólította az alperest 1.558.614,- Ft és annak 63.837,- Ft-os késedelmi kamatának 2016. június 29-ei határidőig történő megfizetésére.

A felszólítást az alperes 2016. július 09-én átvette.

Ezt követően fizetési meghagyás kibocsátását kérte az alperessel szemben.

A felperes 2015. március 16-ai dátummal elkészítette az elszámolást, amely felülvizsgált elszámolásnak minősül. Ebben megállapításra került, hogy a *tisztességtelenül felszámított összeg* 338.908,- Ft volt. Az elszámolás előtt a nyilvántartás devizanemében meghatározott összege 1.897.522,- Ft volt. Az elszámolás fordulónapját követően a nyilvántartás devizanemében fennálló alperesi tartozás 1.558.614,- Ft volt.

A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a Ptk. 523. § (1) bekezdése alapján 1.558.614,- Ft tőke és a tőkeösszeg után 2015. február 02. napjától a kifizetés napjáig járó a mindenkori jegybanki alapkamat kétszeres szorzatának megfelelő mértékű késedelmi kamatának, valamint perköltségének a megfizetésére.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Vitatta annak összegszerűségét. Előadta, hogy álláspontja

szerint a felperes nem alkalmazta a szerződés módosításának rendelkezéseit a 2009. január 19. napja utáni időszakra, így a felmondása nem volt jogszerű, így az nem is hatályosulhatott.

Előadta továbbá, hogy a szerződés és annak módosítása alapján készült felmondásban szereplő fennálló tartozás összegének kimutatása nem érthető, nem teljes körű és nem megalapozott. Ezért ez alapján a követelés mértéke nem megalapozott, vitatott, így az végrehajtható okirat alapjául nem szolgálhat.

Arra hivatkozott továbbá, hogy a felperes által hivatkozott szerződés és annak módosítása nem deviza alapú szerződés, ezért az árfolyam kockázat a szerződésből kiesik.

Arra is hivatkozott, hogy a szerződés semmis, mert a perbeli hitelszerződésben szereplő törlesztőrészek értéke nem valós (Hpt. 213. § (1) bekezdés e) pontja).

Arra is hivatkozott, hogy a szerződés semmis, mert a perbeli hitelszerződésben szereplő THM mértéke nem valós (Hpt. 213. § (1) bekezdés b) pontja).

A kereset nem alapos.

A peres felek között a Ptk. 523. § alapján kölcsönszerződés jött létre.

A kölcsönszerződés feltételeit az alperes nem teljesítette, a részletekkel késedelembe esett, ezért a felperes 2014 januárjában felmondta a Ptk. 525. § (1) bekezdésében rögzítettek alapján a szerződést.

A bíróság először a szerződés érvényességét vizsgálata, tekintettel arra, hogy az alperes az érvénytelenségi kifogásában részben a Hpt. 213. § (1) bekezdés e) pontjára, másrészt pedig a Hpt. 213. § (1) bekezdés b) pontjára hivatkozott.

Tekintettel arra, hogy az eljárás során már felülvizsgált elszámolás született, ezért az alperes a Hpt. 213. § (1) bekezdés b) pontja alapján a szerződés érvényességét nem vitathatja, hiszen a DH 2. törvény éppen a felülvizsgált elszámolással rendezte a Hpt. 213. § (1) bekezdés b) pontjában feltüntetett érvénytelenségi okokat.

Ezt követően a bíróság vizsgálta, hogy a Hpt. 213. § (1) bekezdés e) pontja alapján a szerződés érvényesen létre jött-e vagy sem.

Megállapította, hogy a törlesztőrészek kiszámíthatóságával kapcsolatosan az üzletszabályzat 18. pontja határozza meg és egészíti ki a finanszírozás pénzügyi feltételeit.

Az alperes által átvett üzletszabályzat pontosan meghatározza a törlesztőrészlet számítási módját. A számla konverziós árfolyamok a felperes honlapján a szerződés teljes tartama alatt, a szerződés teljes időszakára vonatkozóan elérhetőek voltak.

A szerződés tehát ezen okokból nem érvénytelen.

Ezt követően a bíróság azt vizsgálta, hogy a felek között létrejött szerződés deviza alapú szerződés-e.

Ezt a Kúria 6/2013 PJE határozatában foglaltak szerint döntötte el. A PJE határozat szerint, ha a

kölcsönt forintban határozzák meg, de a szerződés egyéb rendelkezéseiből következően egyértelmű, hogy a kölcsön devizában kerül megállapításra, a szerződésben meghatározott időpontban az ott meghatározott pénzügyi deviza vételi árfolyama figyelembe vételével és ezt az összeget, valamint annak járulékait kell az adósnak visszafizetnie, a mindenkor irányadó eladási árfolyamon számítva. Egyik meghatározási mód sem sérti a Ptk. 523. §-ban írtakat. Nem szükséges ugyanis, hogy maga a kölcsönadott, folyósított összeg, illetve a törlesztések összege tételesen szerepeljenek a szerződésben, hanem az is elégséges, hogyha azok kiszámítható módon vannak meghatározva. Amennyiben a kölcsönadott deviza összeg, a folyósított forint összeg, illetve a visszafizetendő forintban meghatározott törlesztőrészek egyértelműen kiszámíthatók a szerződés rendelkezései alapján, akkor a deviza alapú kölcsönszerződés nem ütközik a Ptk. 523. § (1) bekezdésébe.

A kirovó és a lerovó pénznem lényegéből következik, hogy téves az az álláspont, amely szerint a törlesztés pontos összege nem határozható meg a szerződéskötés időpontjában. A deviza alapú kölcsöntartozás éppolyan egyértelműen meghatározott, mint az effektivitási kikötéssel ellátott deviza kölcsön. Az adós tartozása mindkét esetben a szerződéskötés időpontjában rögzül. Az a kirovó pénznemben meghatározott összeg. A kirovó és a lerovó pénznem eltéréséből szükségszerűen fakad, hogy a szerződéskötés időpontjában nem lehet megmondani, hogy a lerovás pénzneméből, mennyit kell adni ahhoz, hogy az adós teljesítsen. Ez azonban a kirótt tartozás egyértelmű meghatározottságát nem érinti.

A deviza alapú kölcsön mögött deviza forrás áll. Annak vizsgálata, hogy egy konkrét szerződés mögött van-e deviza forrás lehetetlen és egyben szükségtelen is a perekben. A szerződésben meghatározott kamat nem azonos az adott deviza jegybanki alapkamatával, annak meghatározása során más tényezők is megjelennek, ahogy a forint kölcsön kamata sem azonos a bank kölcsön esetén a jegybanki alapkamattal.

A deviza alapú kölcsön lényege, hogy az adós tartozása devizában keletkezik, a kölcsön folyósítására és a törlesztésre pedig forintban kerül sor. A tartozás devizában van megállapítva, az adós forintban teljesítendő fizetési kötelezettsége ezért a forint erősödésétől, gyengülésétől függ.

A devizában meghatározott kölcsönért az adósnak a forint gyengülése esetén többet kell visszafizetnie. Ha terhei növekednek, míg erősödése esetén kevesebbet, terhei csökkenek.

A hitelező helyzetére ugyanakkor az árfolyam változása nem hat ki, hiszen az adós általi visszafizetésekor forintban ugyan olyan értékű devizához jut, mint amennyit folyósított.

Tehát a felek között megállapítható, hogy nem deviza szerződés, hanem *deviza alapú szerződés jött létre, amely a 6/2013 PJE határozat fent idézett rendelkezései alapján érvényes szerződésnek minősül.*

Ezt követően a bíróság azt vizsgálta, hogy az alperes által hivatkozott árfolyam kockázatra vonatkozó rendelkezés megfelelő-e.

Ezzel kapcsolatosan megjegyzi a bíróság, hogy az árfolyam kockázat vonatkozásában az alperes hivatkozása e tekintetben arra vonatkozik, hogy az üzletszabályzat 18.3.4., valamint a kölcsönszerződés 7. pontjában rögzített árfolyam kockázatról szóló tájékoztatás, mint szerződéses feltétel tisztességtelen.

Ezzel kapcsolatosan a bíróság kifejti, hogy a *felperes tájékoztatása világos és érthető, az átlagos*

fogyasztó számára is, mivel rögzíti, hogy a törlesztőrészlet változhat az árfolyam és a kamat alakulásától függően. Rögzíti, hogy a törlesztőrészletek növekedhetnek, illetve a teljes hátralévő tőketartozás is növekedhet. Felhívja az adós figyelmét arra is, hogy a deviza alapú finanszírozásnak fokozott kockázata van. A kölcsönszerződés aláírása egyúttal az árfolyamkockázatról szóló tájékoztatást annak megértését, illetve a kockázat következményeinek vállalását is igazolja.

Tehát már számos ítélet, többek között a Kúriának a Pfv.VI.20.966/2015/5 számú ítélete is megállapította, hogy egy hasonló szerződés kapcsán, hogy az adósnak az árfolyam kockázatról és az árfolyam változásról megfelelő tájékoztatást ad a kölcsönszerződés 7. pontja.

THM-mel kapcsolatos alperesi észrevétel alapján a bíróság rögzíti, hogy a THM számítására külön jogszabály a 41/1997. (III.5.) Kormányrendelet a betéti kamat, az értékpapírok hozama és a teljes hiteldíjmutató számításáról és közzétételéről szóló rendelet tartalmaz részletes szabályokat, amely részletesen rendelkezik, hogy hogyan kell kiszámítani a THM-et egy adott szerződéssel kapcsolatban, az üzletszabályzat 17. pontja e rendelet szabályaira hivatkozik a THM számítási módját illetően.

A felperes tehát e rendelet szabályai szerint számította ki a THM-et, amelynek számítását a PSZÁF felügyelte és jelenleg is a MNB felügyeli.

A költségek, kamatok és díjról és azok változásáról a felperesi üzletszabályzat 17. pontja rendelkezik, amely részletesen megjelöli, hogy mely esetekben van erre mód. A módosítás esetében a felperes ügyfeleinek tájékoztató levelet küldött. Az üzletszabályzat 17.1. pontja szerint, ha az ügyfél a módosítással nem ért egyet jogosult a szerződést felmondani. Ha a szerződést nem mondja fel, akkor a felperes azt elfogadottnak tekinti.

Mindezek alapján a bíróság megállapította, hogy ahogy a szerződés és a szerződés módosítás is tartalmazta a futamidő végéig a felperes az alperes által fizetendő törlesztőrészleteket nem módosította.

Ezt követően azt vizsgálta a bíróság, hogy a felmondás joghatályos volt-e, azaz a felmondás időpontjában az alperesnek állt-e fent tartozása, amely indokolta azt.

A szerződés nem forint alapú, hanem deviza alapú szerződés, és az alperesnek az elszámolása vonatkozásában, amelyet a 8. sorszámú előkészítő iratainak mellékleteként becsatolt. Abból kellett volna kiindulnia, hogy az általa felvett svájci frankban meghatározott kölcsön összege az egyes törlesztőrészletek alkalmazásával figyelembe véve az árfolyam kockázatot, milyen összegű tartozásnak felel meg.

Az alperes azt kifogásolja, hogy a felmondás időpontjában neki a tisztességtelenül felszámított 338.908,- Ft-os összegnél kevesebb tartozása állt fenn. Nevezetesen csak a 3 havi elmaradt törlesztőrészlet. A felmondásban 1.812.266,- Ft tartozást tüntetett fel a felperes.

Ez az összeg azonban az alperes álláspontja szerint valótlanul került feltüntetésre, tekintettel a deviza törvény szerinti elszámolásban foglaltakra, amely szerint 338.908,- Ft volt a felperes által tisztességtelenül felszámított összeg, így a kettő egybevetéséből megállapítható, hogy az alperesnek a felmondáskor a fennálló tartozása nem annyi volt, amennyit a felmondó levél tartalmazott.

A felperes keresete tehát azon okból, hogy a felmondólevelében a felmondás időpontjában megjelölt

alperesi tartozás nem felelt meg a valóságnak, így a felmondás, tekintettel arra, hogy nem tartalmazta azt a pontos összeget, amellyel az alperes a felperesnek a felmondás időpontban tartozott, nem minősül érvényes felmondásnak.

A bíróság megállapította, hogy nem jogszerű a felmondás, ha valótlan, a hitelezőt meg nem illető kintlévőségi adatokat tartalmaz.

A Ptk. 321. § (1) bekezdése értelmében a jogszerű felmondásnak a perbeli esetben a szerződésen kellett volna alapulnia. A felperes elmulasztotta azt a nyilatkozatot, ami szükséges lett volna ahhoz, hogy az alperes teljesíteni tudjon. Ebből következik, hogy a felperes a Ptk. 302. § b) pontja szerint késedelembe esett, ami a 303. § (3) bekezdése értelmében az alperes egyidejű késedelmét ekként a felmondás jogszerűségét kizárja.

Tekintettel arra, hogy a Ptk. 321. § (1) bekezdése szerint a felmondás a szerződést megszünteti, ezért a bíróság megállapította, hogy tekintettel arra, hogy a felek között létrejött szerződés joghatályosan nem került felmondásra, ezért az még a mai napig folyamatban van, tehát annak megszüntetésére nem került sor.

Tekintettel arra, hogy a szerződés nem szűnt meg, ezáltal az alperes tartozása a felperes felé nem vált esedékessé, így a felperes követelése idő előtti, tehát a felperesnek joghatályosanösszepszerűségben is pontosan kell újból felmondania a szerződést ahhoz, hogy az alperes tartozása esedékessé váljon és ezt követően követelheti az alperestől a tartozás megfizetését.

Az alperes teljes egészében pernyertes lett, így az alperes köteles megfizetni a felperes perköltségét, amely részben az eljárási illetékből, másrészt pedig az ügyvédi munkadíjból áll.

Budapest, 2017. május 19.

dr. Erős Andrea s. k.
bíró

A kiadmány hitelesül:

